

13 - Profetens kompetens

Innehåll

- Tadabbur al-Sira - avsnitt 13
- Profetens kompetens
- Orsaken är kompetens; kompetens är en sak och moral en annan
- När han fick frågan: "O Guds Sändebud, med vem ska Salman vara?"
- Han arbetar med arbetarna i jorden - varför?
- Administrativ kompetens

Tadabbur al-Sira - avsnitt 13

I Guds, den Nåderikes, den Barmhärtiges namn. Må Guds frid och välsignelser vara över vår mästare Muhammad och hans familj och följeslagare.

O Gud, lär oss det som gagnar oss, och låt oss dra nytta av det Du lärt oss, och ge oss mer av Din nåd, Du den mest Barmhärtige.

Vi fortsätter, med Guds tillåtelse, den välsignade sittningen vid Muhammads bord.

Profetens kompetens

Idag ska vi tala om profetens kompetens, så att den fullständiga bilden av hans personlighet når oss, och så att nationen inte förlorar sanningen om att följa honom.

Hur många människor idag går i profetens fotspår och följer hans kompetens?

Du kan se en person vars lugn, balans och goda uppförande imponerar på dig — ärlig och pålitlig — men så snart han får ett uppdrag misslyckas han, för han är inte kompetent. Du kan också se en människa vars framgångar och prestationer imponerar på dig, men när du möter honom finner du honom dålig i moral, lögnare och hycklare.

En människa kan förvånas och säga: Hur kunde den förste misslyckas när han är ärlig och pålitlig? Och hur kunde den andre lyckas när han är en lögnare och hycklare?

Orsaken är kompetens. Kompetens är en sak, och moral är en annan.

Därför gör vi fel när vi talar om Guds Sändebuds moral och tror att efterföljandet av honom endast handlar om att anta dessa moraliska egenskaper, utan att tala om hans kompetens och följa dessa kompetenser. Han var inte en förebild i en moral utan i en annan — han var en förebild i sitt vetande, sin visdom, sitt förstånd, sin ledning, sin erfarenhet och i allt.

Vi stannar idag vid profetens kompetens — han ledde aldrig ett arbete utan att det nådde högsta möjliga nivå. Hans administrativa kompetens framträdde i hela hans liv.

I **Gravkriget (al-Ahzab)** till exempel tog han idén om att gräva en vallgrav. Idén var inte hans, utan kom från en vanlig man — men han accepterade den, genomförde den och ledde arbetet på bästa sätt och högsta nivå.

Han ritade först upp staden, fastställde dess gränser, och bestämde platsen där vallgraven skulle grävas — allt detta innan en enda spadtag hade slagits. Detta är skillnaden mellan professionellt organiserat arbete och ytligt arbete utan planering.

Profeten fastställde detaljerna i planen: - tiden för grävningen, - hur lång tid den skulle ta, - vallgravens längd, bredd och djup, - var den uppgrävda

jorden skulle läggas, - antalet arbetare och deras uppgifter: några grävde, andra bar jorden.

Han delade folket i grupper och bestämde start- och slutpunkter för varje grupp. Hans indelning var stamvis för att väcka tävlingslusten mellan stammarna.

Det fanns människor som inte hade någon grupp — som Bilal al-Habashi, Salman och Suhayb — de var få vid den tiden, utan stam eller släkt. Av sin visdom höjde han deras moral till högsta nivå genom att placera dem **med sig själv**.

När man frågade: **"O Guds Sändebud, med vem ska Salman vara?"** svarade han: **"Salman är en av oss, Ahl al-Bayt."**

Se hur han lyfte honom från att vara en slav som köps och säljs, utan släkt och stam, till den ädlaste av härkomster — genom att placera honom i den grupp som profeten själv ledde i grävningen av vallgraven.

Föreställ dig vilken energi och beslutsamhet dessa män fick i sitt arbete.

Alla dessa händelser nämns av predikanter i en enda rad när de talar om vallgraven — men muslimer borde lära sig **hur profeten ledde arbetet**.

Det finns en annan punkt att stanna vid: När läkare utför en operation finns det ett medicinskt team som hjälper kirurgen — de gör förberedande arbete: - förbereder instrument, - steriliserar, - rakar patientens hår, - klär honom i steril klädsel, - bedövning, - förbereder rummet.

Detta arbete kräver inte kirurgens skicklighet — det görs av ett tränat vårdteam.

Detta hände också vid vallgraven.

Profeten märkte att vissa människors arbete var mindre än andras — de som bar jorden eller hämtade hackor. Dessa kanske såg sig själva som lägre än dem som grävde själva vallgraven.

Då valde Guds Sändebud — statens överbefälhavare — **att själv ta på sig ett av dessa förberedande arbeten**.

Varför arbetade han tillsammans med arbetarna i jorden?

För att höja andan hos dem som utförde dessa arbeten till himlens höjd. Så man såg honom – frid och välsignelser över honom – han som är skapelsens herre, när han närmade sig sextio års ålder och något av hans huvud och skägg hade grånat, bära jord och få sitt skägg och huvud täckta av damm.

Och han var närvarande i de svåra momenten. När grävorna stötte på en sten som inte gick att krossa kom de till honom och sade: "O Allahs sändebud, en sten har hindrat oss." Då kom han – och han var stark till kroppen, ingen liknade honom i styrka – och sade:

"Allahu akbar", och slog på den, och den splittrades under hans händer. När han var klar med sin uppgift återvände han till sitt första arbete med att bära jord. Vad betyder detta?

Det betyder att Allahs sändebud hade förvandlat grävandet av skyttegraven till en **andlig och pedagogisk process**, av de högsta nivåerna av tro och fostran.

Och på samma sätt var alla hans handlingar. Vid hijran till exempel visade profetens planering att han var en kompetent man som förstod situationen väl: han förstod norr och söder, och tog vägen söderut medan hans mål var norrut, för att vilseleda dem som följde efter honom. Han ordnade vem som skulle föra nyheter till honom, vem som skulle täcka fotspåren, och vem som skulle komma med mat. Och när han inte fann någon muslim som kunde fungera som vägvisare,

valde han en man bland avgudadyrkarna – men han kände hans egenskap: att han var pålitlig i sitt arbete, och om han fick sin lön skulle han inte avslöja hemligheten.

Till och med när det gällde att återlämna förtroenden före hijran gjorde han det inte – som folk tror – enbart för att han var pålitlig.

Om det bara handlade om pålitlighet hade han återlämnat dem innan hijran, och det hade inte funnits något behov av att anförtro Ali att återlämna dem flera dagar efter hans avfärd.

Men om han själv hade återlämnat dem skulle folk förstå att han var på väg att utföra något stort, och då skulle de uppmärksamma honom och

försöka hindra eller döda honom.

Han kände sina följeslagare mycket väl och sade: "Den här är den mest kunnige av er i domslut, den här är den mest kunnige av er i recitation, den här är den mest kunnige av er i arvsregler, den här är Allahs lejon, den här är Allahs svärd."

Till och med i böneutropet, när en man kom till honom som hade sett adhan i sin dröm, sade han till honom: "Gå till Bilal, för hans röst är vackrare än din."

Det märkliga är att han hade sådan kännedom om sina följeslagares röster att han lade märke till denne abessinier - vars hela historia var att han hade antagit islam, torterats och sedan befriats av Abu Bakr - och höjde honom från att vara en abessinisk slav som kanske inte såg något värde i sig själv i umman,

till att bli **ummans böneutropare**.

Om vi idag tittar på kunskapskretsar - finns det någon som har sådan kännedom om rösterna hos dem som lyssnar?

Profeten - frid över honom - brukade, genom sin kunskap om följeslagarnas förmågor, styra dem till det de behärskade:

Den här lär sig arvsregler - och han säger: "Den mest kunnige av er i arvsregler är Zayd." Den här lär sig Koranen. Den här återberättar hadith. Den här specialiserar sig i jihad.

Och han såg på den unge Abdullah ibn Abbas och sade: "O Allah, ge honom förståelse i religionen och lär honom tolkningen."

Han skickade ut predikanter för att undervisa folket och domare för att döma mellan dem.

På så sätt fördelade profeten ummans förmågor.

När antalet muslimer ökade och folk trädde in i Allahs religion i stora skaror,

började de nyblivna muslimerna trängas kring profeten, komma tidigt till bönerna och samlingarna för att observera profetens rörelser: Hur talar han? Hur rör han sig? Vad säger han? Hur ber han?

Detta trängsel är naturligt.

Om profeten dök upp bland oss idag skulle vi alla gå till honom och trängas runt honom.

Men i detta läge skulle en kris uppstå: De tidiga följeslagarna skulle tvingas stå i de bakre raderna i bönen och i kunskapssamlingarna.

Detta skulle leda till **minskad kunskapsöverföring**: De som såg hans handlingar i de främre raderna skulle inte längre se dem. De som trängdes runt honom skulle bara se hans handlingar i de sista åren, inte de första.

Därmed skulle överföringen av sunnahn minska, och förståelsen av profetens helhetsbild skulle försvagas.

Då sade profeten – för att säkerställa att undervisningen fortsatte och sunnahn överfördes fullständigt: **”Låt de av er som är muhajirun och ansar stå närmast mig.”**

Så de främsta raderna tömdes och reserverades för dem – de första av muhajirun och ansar – de som bevittnat religionens början och omgav profeten, så att de kunde överföra religionen och kunskapen från början till slut.

Den administrativa kompetensen

Detta är samme profet som en kvinna med svag förståndsformåga kunde ta med sig, och han gick med henne tills hon berättade sitt ärende för honom så att han kunde lösa det.

Och det är samme profet som hälsade på barnen, skämtade med de svaga och var mild mot tjänare och slavar. Den som inte känner denna sida av honom

kan tro att om han skyndade till den första raden skulle profeten välkomna honom och prisa hans kunskap. Men verkligheten är en annan: Den administrativa kompetensen krävde att han avlägsnade dessa nykomlingar och närmade sig de tidiga följeslagarna för att de skulle överföra kunskapen.

Och denna administrativa kompetens minskade inte folkets kärlek till honom, och inte heller hans kärlek till folket.

När han ville skicka ut följeslagare på resa eller jihad gjorde han varje tre

personer till en grupp.

Dessa tre var som en enhet: Han gjorde två av dem till rika och välbärgade, och lade till dem en fattig man.

Den fattige fann då arbete under resan - att tjäna sina två följeslagare - och fick sin försörjning genom den lön de gav honom. Och han valde tre som älskade varandra och var nära vänner.

På så sätt kombinerade han i denna indelning: - att mätta den fattige, - att ge vila åt den rike, - att öka kärlek och samhörighet mellan gruppens medlemmar.

De återvände mer förenade och mer kärleksfulla, den hungrige hade ätit sig mätt, den svages behov hade tillgodosetts, och banden hade stärkts.

Denna administrativa kompetens omfattade hela umman. Han kände sina följeslagare en efter en, och skickade inte ut dem slumpmässigt. Han valde den ene med den andre baserat på sociala och fysiska skillnader,

så att han kunde bygga "byggstenar" som gjorde samhället starkare än tidigare.

Den svaghet vi lever i idag kände inte följeslagarna, för den som ledde dem var inte en enkel man utan kvalifikationer,

utan en man som kände till smått och stort och ledde allt på bästa sätt - planering och genomförande.